

Forerindring

til

Hr. Prof. C. E. F. Weyse's

100 harmoniserede Kjæmpevisemelodier,

Iste og 2det Hefte.

Med al den Erkjendtlighed, som Kjendere og Yndere af den gamle Sangmuse skyldte Udgiverne af udvalgte Danske Viser fra Middelalderen, for at have beriget saavel dette deres fortjenstlige Arbejde, som det senere i Aaret 1821 udgivne Udvalg af Danske Viser fra 1550—1750 med Melodier til en stor Deel af de gamle, herlige Nyad, paa hvilke vor Tid har henvendt sin særdeles, som skyldige Opmærksomhed, vilde dog hine, saa skjønne og listige, som ægte nationale og gamle, de fleste af dem ere og maae være, dog neppe været blevne saa udbredte, eller saa fortjent paaskjønnede, som vi formene, at en stor Deel af dem allerede er, hvis ikke disse endmere havde fundet Veien til vore Huse ved at udsættes for Klaveret, og til vore Hjerter ved at baseres paa en Harmonie, som ikke blot ikke betager, men tvertimod mægtigen understøtter og fremhæver det Giendommelige i disses Charakter, Rhythmus og Declamation, under hvilket de ere blevne til, og nu ikke mere saaledes kunne blive det. Men til det Sidste hørte en Mand, som ikke blot var fuldkommen bevandret i Tonekunstens theoretiske Egne, det ældste Tonsystems, Grafernes diatoniske, som chromatiske ikke at forglemme, hvis Farve saa Mange af disse bære, men som var gjennemtrængt af disses som Digtenes Aand, og havde ingenium som Smag nok til at behandle disse Oldstøner paa den rette Maade, hverken for stedmoderligt eller for riigt; en Mand, som med en udstrakt Theorie formaaede paa det inderligste at optage og begribe Folkesangenes dybe Betydning — der kun i den Forstand kan kaldes saa, naar Folket, som Marx rigtig bemærker, ligesom har sjunget sin Sjæl ind i dem, levet i dem, saa de ere blevne dets Giendom, dets Stemme, hvori det, maaskee sig selv uberidst, har aabenbaret sin Tilværelses og Følelsers Gaade — for at kunne fastsætte saavel en bestemt, som den rigtige Modus, der svarede til Sangenes Indhold og Charakter, ret orientere sig over sammes Modulation i de væsentlige Punkter, som over Ledsaagelsen til samme, for, hvor det gjordes fornødent, at spare enhver overflødig, ikke nødvendig

fremtrædende Tone, som at lade disse, hvor det behøvedes, træde frem i større og rigere Fylde, Melodiernes Simplicitet og Cantabilitet ubeskaaret. Og denne Mand have en stor Deel af disse vore gamle Kæmpevisemelodier, hvoraf flere ikke have deres Lige, fundet i vor geniale Tonekunstner, Hr. Professor Weyse, der, som bekendt, allerede har harmonisk udsat for Piano-fortet 50 af disse, og nu til stor Glæde for Kendere og Dilettanter atter et ligesaa stort Antal af disse vore nationale Skatte, der herved træde frem for Lyset, som en Fortsættelse af det først udgivne Hefte. Med Hensyn til Melodierne i den første Samling, da fortjente vistnok de fleste at behandles harmonisk af en saadan Mesterhaand. Jeg vil blot anføre Nogle, som have tiltalt mig især: Nr. 1 (een af de skjønneste i sit Slags, som skal søge sin Lige, og lyder fortræffelig førstestemmig), 16 (har vundet Publicitet og almindelig Paaskjønningen ved Elverhøi), 17 (med samme Text, men af den modsatte Charakter, idet den udtrykker en inderlig Længsel og Smerte), 22 (vi finde samme veemodige Udtryk i Psalmemelodien: „Jeg veed et evigt Himmerig“), 27 (ganske fortræffelig, Charakteren høist tragisk, ogsaa bekendt af de gamle Folketoner i vor Elverhøi, som vi ikke kunne blive trætte af at høre), 33 (Melodien en inderlig og rørende Klage; det fortjener at bemærkes ihenseende til Harmonien, at den lille Septime i Bassen i 5te Takt, der viser hen til en ældre Tonart, den ælste, gjør en frappant Virkning til Modulationen i vores A Mol), og den uforlignelige Nr. 50 (igjennem hvis Melodie aander en øm Veemod, en stille Længsel og Sjæls Suk, der toner dybt ind i samme, og bliver ved at tone deri, længe efterat vi have sjunget den) f. f. Flere Melodier have det tilfælleds med andre Nationers Dbsange, at den ene Deel er Mol og den anden Dur, som Nr. 4, 23, 30, 49 o. a. En Særegenhed har Nr. 3 iblandt andet, at der moduleres over i Underdominanten f med den lille Terz as. I Nr. 6 overrasker den pludselige Overgang i Dur-tonen B. Til de nydeligste af dem, som udtrykke blide Følelser, høre Nr. 7, 9, 13, 16 og 49. Gfr. D. L. 1815.

Angaaende denne anden harmoniserede Samling af Kæmpevisemelodier, da har jeg at gjøre Rede for sammes Udgivelse, der ikke skyldes min Omhu, men Kunsternes som Videnskabernes høie Mæccenas, Hans Majestæt Kongen, der, da han havde hørt tale om, at jeg havde samlet endeel af vore gamle Folkemelodier, allernaadigst paalagde mig at besørge dem udgivne, som et Corrolarium til den omtalte første Samling. Efterat jeg paa ny havde opstrevet og ordnet dem, henvendte jeg mig til Hr. Professor Weyse med Anmodning om at udsætte dem som det første Hefte for Piano, hvilket han og strax var villig til. Fremdeles maa jeg bemærke, at jeg kun har samlet de første 36 Nr. (der, saavidt mig er bekendt, ikke findes trykte uden paa 3 nær Nr. 2, 10 og 12 blandt Melodierne til Udvalg af danske Viser fra 1550—1750) deels paa Landet i Jylland i Aaret 1815 ved at høre dem synge af en Bondepige, der havde en særdeles klar, reen og sonor Stemme, som af min Søster, der havde en ikke mindre reen og behagelig Stemme, deels i Hovedstaden i Vinterens Løb mellem 1817—18 efter Færøeren Poul Johansens Sang, som skyldes de fleste og vistnok ældste Melodier i denne Samling, som

Hr. Professoren af eget Hu har completeret med de øvrige fra Nr. 37 til 50, der findes trykt i sidst omtalte Udvalg paa de fire sidste nær i 5te Tome af udvalgte Viser fra Middelalderen.

Hvad nu dennes indre Værd anbelanger, da vil man ikke finde her en mindre Rigdom af skønne, kraftfulde, alvorlige, muntre, jovialiske, som elegiske Melodier fra en svunden Old, hvorvel flere unægteligen forraade en yngre Tidsalder. Kun Enkelte have ringere, indre Gehalt, men som dog alligevel ikke burde udelades, og fortjene vor Opmærksomhed for deres eiendommelige Behandlings Skyld, den harmoniske Construction vedgaaende. Til de Ypperligste regner jeg Nr. 1, 2 (sef. 22 i første Samling), 3 (ganske fortrinlig, ogsaa bekjendt af det Værk, vi kunne være stolte af baade i Henseende til Poesien som Compositionen, af Elverhøi, til hvis Componist jeg overleverede denne, som Nr. 1, der af ham er bleven fortræffelig varieret for Piano med Fløite-Accompagnement til), 4, 3, 9, 13 (sef. til denne Nr. 29, 30 og 31 i f. S.), 15, 32 og 33, der alle røbe en senere Tidsalder end den, man regner til den egentlige oldnordiske, men yndige, livlige, indsmigrende, let i Øret faldende Melodier. Blandt de fortrinligste ældste, der samtligen ere stungne af omtalte Færver, men og tungere at lære, som af en dybere, alvorligere, mandigere Charakter, anseer jeg Nr. 5, 7, 11, 14 (denne sidste meget tungmodig, men een af de herligste, vi have at opvise, som synger sig selv saa forunderligen ind i vort Indre, og mangengang ufremkaldt vender tilbage med sin dybe Længsel i en stille Time; til at vedligeholde dette Indtryk bidrager ogsaa overordentlig meget den af Harmonisten til sammes rigtige Udtryk og Foredrag valgte Taktart $\frac{3}{8}$, istedetfor $\frac{3}{4}$ i mit Manuskript, Tempo, Rhythmisering, som Efterspillet, der er et længe tonende Echo af den hele skønne Sang. Det erindres iøvrigt, at Visen selv ikke findes i den nyeste Udgave, men i den gamle af Peder Syv, ligesom Texterne til Nr. 3, 4, 6, 8, 9 og 15 ere mig mundtlig foredragne), 19, 21, 24, 26, 31 (den gamle Melodie til Sigurs Dvad, der og er bleven udsat for Klaveret med Harmonie til af P. Grønland 1822, og findes i Bogen: *Færviste Dvader af H. C. Lyngbye*), og 35.

At de øvrige 14 Melodier ere skønsont valgte blandt det Forraad, vi endnu have tilbage af de trykte, torde man vente sig af en Bøysse. Jeg for min Deel maa yde ham min skønsonne Tak islandt flere for Nr. 41 med sin fulde, flydende, firsstemmige Harmonie, hvilken Sang jeg hørte visseligen mindre end harmonisk ledsaget og udført af en Flok unge Karle, som i Mai d. 21. reed Sommer i By her i Sognet; for Nr. 47, den skønneste og fuldkomneste Melodie i den doriske Modus, vi have, men da isærdeleshed for Melodierne til Nr. 44 og 48, ved hvis geniale harmonisk Ledfagelse den Lune og Jovialitet, som Viserne sprudle af er traadt saa meget stærkere, som ret karakteristisk frem, hvorved vi og komme til den Erkjendelse, at de Gamles Mol ikke altid var sørgmodig, ligesaalet, som deres Dur altid er munter.

For iøvrigt tilbørligen at erkjende, hvor meget en fortrinlig Harmonie kan afhjælpe paa en i sig selv eensformig Melodie, saa at dens Monotonie ikke trætter i Længden, som kan forskjønne, og forstærke en kraftfuld og karakteristisk, behøver jeg kun i første Tilfælde at henvise til Nr. 6, og i sidste, som en Parallel mellem tvende store Theoretikers Behandlingsmaade af

een og samme Melodie, til Nr. 31. Afvøde Justitsraad Grønland kan Ingen nægte var en dygtig Theoretiker, og, skjøndt en indfødt Lydsker, havde megen Sands, Taft og Varme for vore gamle Folkemelodier, hvoraf jeg har adskillige blandt disse, som af ham ere grundigen behandlede, foruden de trykte svenske, skjønne Folkemelodier, ligesom han og var ret hjemme i de ældste Tonesystemer, for hvilke han havde en udelukkende Forkjærlighed; men hvor alt for tarveligt har han dog ikke harmoniseret en stor Deel af disse og navnlig denne sidste fortræffelige Tonedigtning, kun med faae sammentrængte Harmonier, størstedeels paa Tonika og Dominanten; derimod hvilken Fylde af Harmonier finde vi ikke her; uden i mindste Henseende at træde Melodiens Sangbarhed for nær, og hvor flydende bevæge sig ikke her, som i alle andre Melodier, der vare modtagelige for saadan en Polyharmonie, Mellemstemmerne mellem Cantus firmus og Grundstemmen, der er ligesaa naturlig flydende; hvor vel skanderet er ikke Declamationen ved Punkteringen i de tre første og den næstsidste Taft, som ikke findes nuanceret i hiin, og hvor saare overensstemmende med Sangens hele Udtryk og Charactertegning Tafttiden sat i $\frac{3}{2}$ istedet for den tungere og asmaaltere Mensur $\frac{4}{4}$! Og endelig det udtryksfulde, saa betegnende, skjønne Efterspil, hvormed saa mange af disse uforglemmelige gamle Melodier slutter, hvilken forunderlig Virkning hvilket dybt Indtryk, saa faa og simple de og maa være, efterlade de ikke i Sjælen af den hele i Sangen dominerende Tonestemning, den være glad eller sorgmodig, eller begge Dele, som der, hvor Endefaldet steer paa Hovedtonens Dominant, lig Kirkestilens, eller plagalisk paa Underdominanten foran Tonika! — At gaae videre ind paa det Enkelte, efter som det fortjente og havde været ønskeligt, tillader ligesaalidet Stedet, som min Evne.

Vi fylde saaledes Hr. Professor Weyse vor varmeste Erkjendtlighed ogsaa for denne af ham harmoniserede Samling af vore nationale Kostbarheder, ligesom vi haabe, at disse gamle, kjære Melodier, gjengivne deres gamle, einfoldige, simple Skikkelse og straalende tilbage af det harmoniske Klædebons uforgjængelige Glæde, som tilhyllet omgav dem, ville finde mange Belyndere i større og mindre Kredse i det Land, hvori de i saa mange henfødne Aarhundreder ere gangne fra Dre til Dre, og sjungne til ligesaa gamle herlige Digte af de Ypperste som Ringeste blandt Folket, i hvis Bryst de i Sorgens som i Glædens Dage, længst og tilsidst have tonet, og fra hvilket de og ere givne tilbage til os, førend de deri havde udaandet deres sidste hendvænde Suf. Lad dem saa og, efterat man har nydt dem tilfulde i længere Tid, og glædet sig ved deres Ynde, lægges tilside, som saa meget Andet, der er bleven Gammelt, de ville dog, efterat de nu engang ere redde fra Forglemmelse og opstandne ligesom af deres Grave til nyt, forherliget Liv, atter vende tilbage for atter at virke efter den dem iboende Kraft paa det stille, huuslige Sind, om ikke paa noget andet — thi forgjæves trues det uforgjængelige i dem, som i alt det Gode, med Undergang.

Simmeløv Præstegaard, August 1842.

A. J. Winding.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

Collin 120,2^o

C. E. F. Weyse:

*50 gamle Kiampviser.
2. Hefte.*

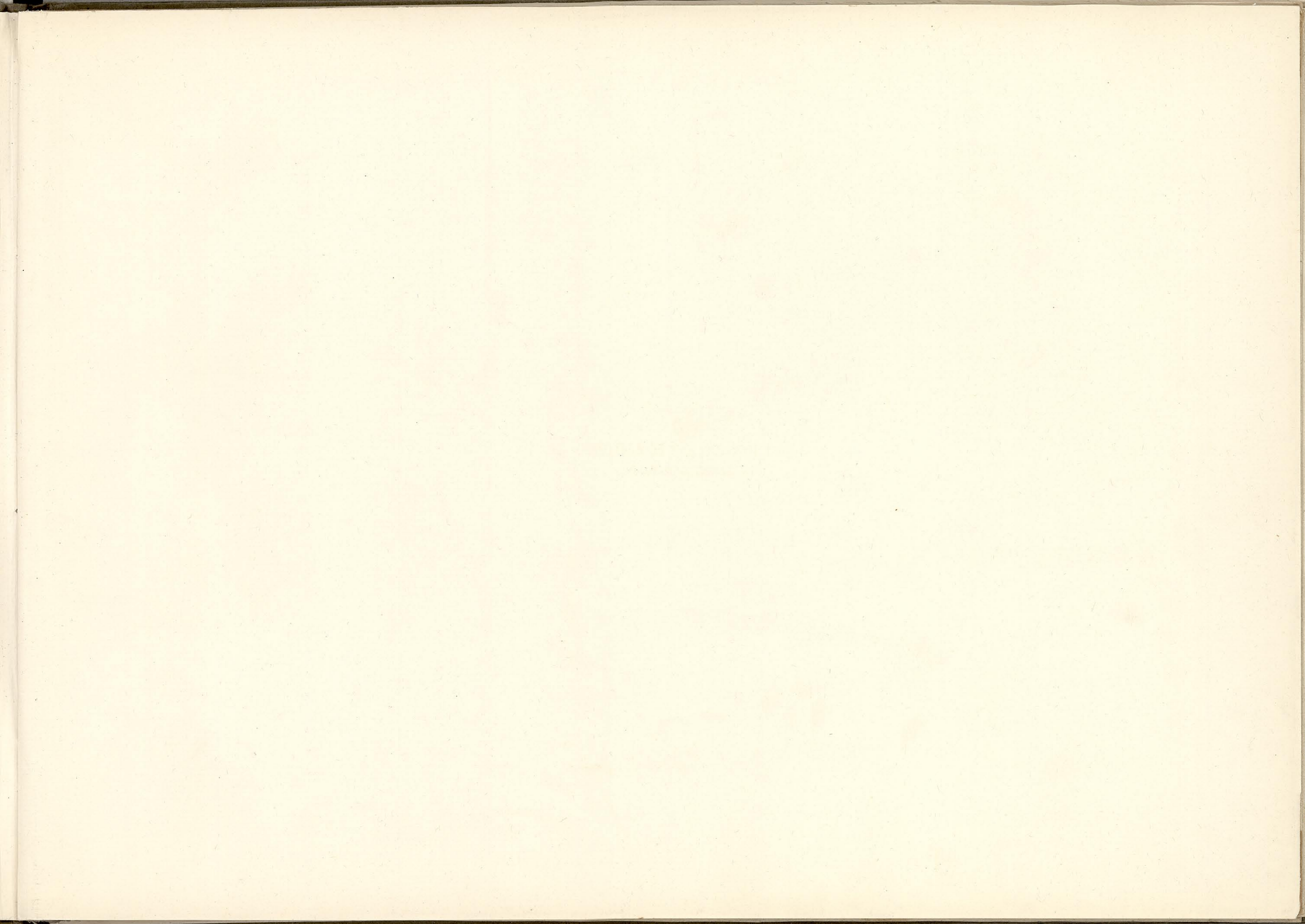

Collin 120, 2°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
HÅNDSKRIFTAFDELINGEN

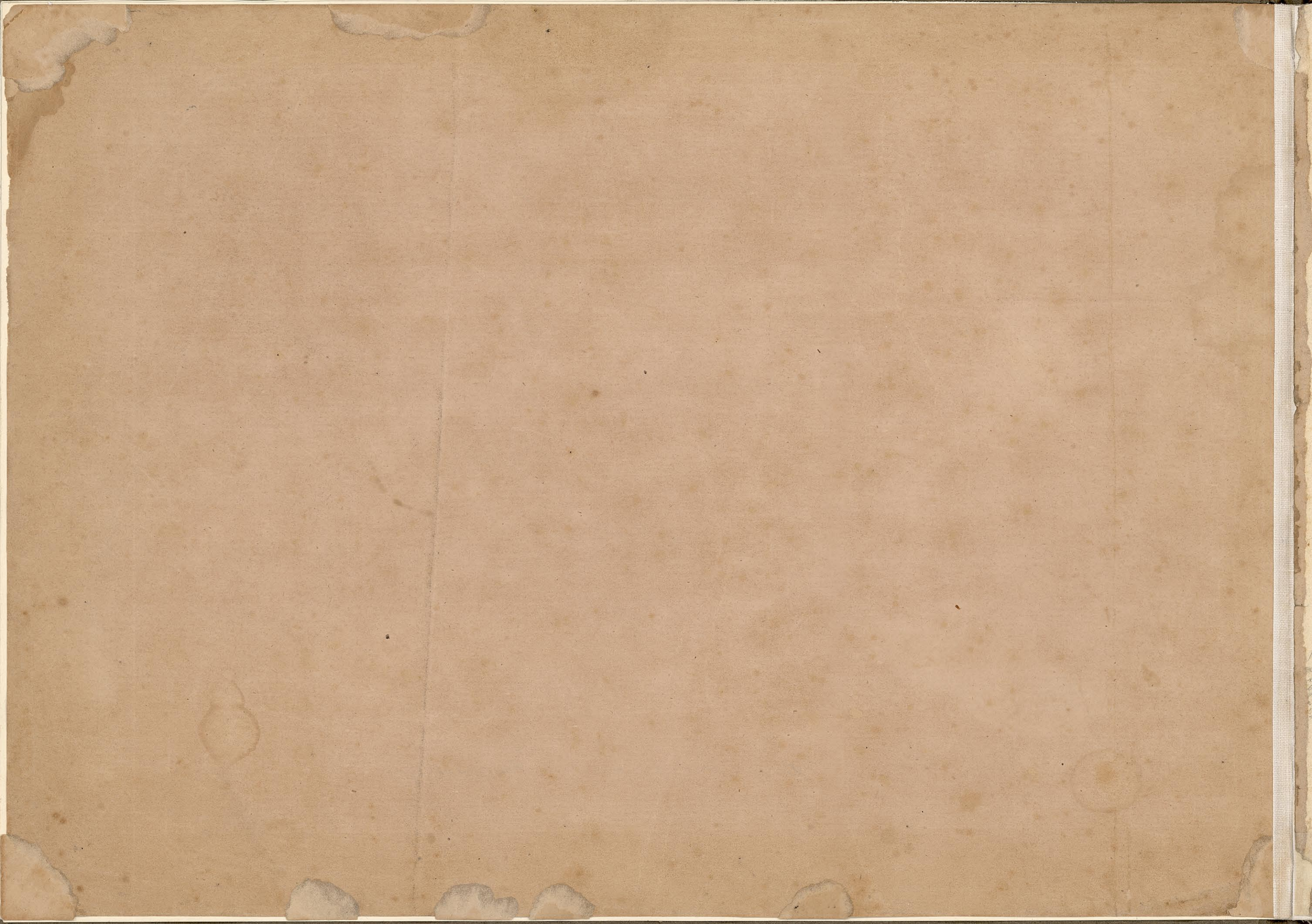
50 gamle Kiampesviser
harmonisk bearbejdede og Hans Majestat
Kong Christian den VIII^{de}
allerunderdanigst tilagnede af
C. L. F. Weyse

2de Hefte

Weyse

Compositors original Manuscript

Og for du er en Gaademand hvad jeg vil si-ge dig: Lar du ni Lyft at seil- en Guld:

Var mig und mig? Og for du er en Gaademand hvad jeg vil si-ge dig: Lar du ni Lyft at seil- en Guldet- mig und mig? at

Lom og seil und mig, at Rom og seil und mig Guldet mig!

No 2 Adantino

Stollet: Capriccio

en siggind det i f- stavnig, det nu for vil be- gunde; und det og und det vidste guld, und Marmer stavn og- mi- und.

2
No 3 Andantino

+ 2. fagellandets Svöknarv.

Vær Aranden af Hils. mallem' kjend mallem' Mind, - No - væ og ær - li - ge Lømmen! - Vær gangne de Engle - landets Svöknarv ind. Ina

The musical score for No 3 Andantino consists of a vocal line and piano accompaniment. The vocal line is written in a treble clef with a key signature of one flat and a 2/4 time signature. The piano accompaniment is written in a grand staff (treble and bass clefs) with the same key signature and time signature. The music is characterized by a steady, moderate tempo and a simple harmonic structure.

No 4 Allegretto

Nidaros i Lunden

Engle - land n - væ vi kommar. Ev dri - lig ung Hæ - der i Lün - den gik Lün, an æ - delmænds det - tæ fan

The musical score for No 4 Allegretto consists of a vocal line and piano accompaniment. The vocal line is written in a treble clef with a key signature of one flat and a 2/4 time signature. The piano accompaniment is written in a grand staff (treble and bass clefs) with the same key signature and time signature. The music is characterized by a steady, moderate tempo and a simple harmonic structure.

Lunden fæ hæv, fan fæder vieldt eg - te og ta - ge til fæ Lunden, fan fæder fæ ung og fæ yngdig fæ fæ ind - fæ

The musical score for No 4 Allegretto consists of a vocal line and piano accompaniment. The vocal line is written in a treble clef with a key signature of one flat and a 2/4 time signature. The piano accompaniment is written in a grand staff (treble and bass clefs) with the same key signature and time signature. The music is characterized by a steady, moderate tempo and a simple harmonic structure.

Lün væ fæ ung og fæ yngdig fæ fæ ind.

The musical score for No 4 Allegretto consists of a vocal line and piano accompaniment. The vocal line is written in a treble clef with a key signature of one flat and a 2/4 time signature. The piano accompaniment is written in a grand staff (treble and bass clefs) with the same key signature and time signature. The music is characterized by a steady, moderate tempo and a simple harmonic structure.

No 5 Andantino

+ Anonym Mangroff og Rang Albert.

Handens Hånd i: Dronning og fæ i: W. S. Mangroff og Rang Albert og fæ i: gøden Gøf - mand i: agte sig i: af

Laut. Lant: La Dronning lig - gøden i: Gøf - mand.

No 6 Con Spirito

Luinman

Og jeg vil giøre dig et fæst og fæst med Bøin og Guldman - gøden i: mangalund fæst mangalund tas - lo - mand jeg dig, til
 Tri - en n - na af Okslagens vød, lav fæ - lør alle, kage Minderi fæst

dig biler jeg i fæst gøden; man i: kal fæst mig ja, alle Mø, alle ja, ja, ja!

Janne Ennals' s Bo' de sig si - in vord On, langt si - in vord

Amu - nolandi Os. saa so' mi - la sa - var sau vät. kun kun. Minn Öre - la image en Ho - juur

No 8 Andantino quasi Allegretto

Enöken Adril sin yngre i grönen Ho - juur ^{med} sin glöden sin Ho - juur i

al - en den Rind, for mig lyktas jata nu tungt lil at En - an

No 9 Andantino quasi Allegretto

— Hofreiter.

Ma - rit - te og Jule - tid Møder en far over Land, en far der saa mangt et Øjeblik end. Ja, ja, ja! saa, saa, saa

Ja! ja, ja, ja! saa, saa, saa, saa! en taler saa mangt et Øjeblik end.

251 (60)

No 10 Allegretto

+ Alti on in over Quinden.

en Adam der af Lægen, at han er god saa kan bin - de? God kan det dog be - sige en, at han som fortæ -

kan, saa faa sig kigge for en Quinden?

No 11 Allegro non troppo

* Svensk og Olyin vankts

Hand Svensk kom sig i - i Emu, med at - tan Svæden gæss, fu - gne af den Jænnar Önnu tols, stor Manddom en En =

Eni - nn. Nu Jænnar Önnu vorden under Jitlant.

1, 72. G. Molin

No 12 Andantino

Gronen og Dougudtknau. (A.)

Our al - la di/ Sø - ga nu ma - na af Gud, our al - la di/ Wandt man Din, Cant

Jel - ler Juan jig at stø - tan Jænnar Jæn var allens - kjænn - span min.

Ag - en - te - jens gangar med Guds - sindes Lunde, den saer - jend nu Guds - sindes Lunde og Lunde. Loo, loo, loo! den saer - jend nu Guds - sindes Lunde

Lunde og Lunde.

No 14 Andantino

+ det fineste Ende i Orkestret.

Lugang skuler jeg min Gjenstand som barn baade i Ligt og saa i A - nen. Alene nu det fineste Ende i di

Or - ke - strer.

No 15 Moderato

+ Van unge Gavn fædresøn.

Og det var den unge Gavn fædresøn som byggede sig for Vestligt til Øst " det blev man ind af det brofi - liste. Er det, og

Maften der var li - ge - fæl.

1, 205.

No 16 Poco Allegretto

- Dronningens

Dronningens for mig og hendes On. De fædres de fædres den hi - men den fædres for sig fæl

men nu Min. fædres On fæl - de fædres mangt til fædres - to

Ti vand fæn fæn nu nu so - en og du nu alt fæ fæg. Gæu vand stoll dygild af Glandyngati. Det stæn om ly - so vng. Kongrul

Du id af vand vand.

1255 No 18 Andante

Den enkelte Nidder.

Dign - til fæ - den: Du - nu, iudnu fæ - den Dæ - der, fæu fæans fæ fæ - gen gæden.

Den vand fæ fæu vandens gæ fænu nu - nu.

Grimm og Rangs

Grimm og Rangs
 Grimm og Rangs
 Grimm og Rangs
 Grimm og Rangs

Sævi - Nu sieser far Grimm og Rangs
 Sævi - Nu sieser far Grimm og Rangs

No 20 Moderato
 Dan sieser ind til Danmark far man-gu enlig Mand, die konn flann kydter Hiddene nu jag in kansen Dan.

Dan sieser ind til Danmark.
 Dan sieser ind til Danmark.

No 21 Andantino

Hibolt's Klang und Sagen von Allen.

Jug' kann sua maugt al Onlog'stib undur dunnat fangeli - to Snaa - du; dan nu Allen Hjämpen sin stemb, Jan

Diminuendo.
 aytan sig sid til Lan - du dan maudt fan Hi - gal Hi - balt n - un.

No 22 Moderato

Ein von Willemsen.

den ligget al Blot i W. Anofan, dan aytan nu danna al Enggen, den milen dyu ay sig - ma - un.
 Jan fa - un sid baad sig og fund, og aytan al Willemsen den al sig - gn.

Ho - un, i Ho - un.

Gjeldsbraut for sin Døftere bortgaa, under Li - de. Gude til mange mo - sig dage. Jeg som vil for den

Damp for nu end mig for Li - de.

Al - gunden blef for sin Lids; den længste Nat. Det første Snorningen i det Diden. Mig kender

de - kender.

14

Sans Jorden som miden af Gaard, som sige Lunds firkant saa saa - an. Min Gjentant alle Lys og alle Svaner for sig selv J saa?

No 26 Andante

+ Kong Oluf den Gellige.

Det var Drott O. luf Glemning for bold, som naadte for Kongen Land, Gud O. luf som siges, og
 Hatten, som bød, skilde Jæder, bader Amide og Mand. Den Skinnas som Guld sin side side Trossen.

No 27 Moderato

Enik fæmme og Dants Klug.

Arde og Mongrum Lunden som sang - inden saagden nu Li. en - Grundet Mæin sig for sig Drog. Kongen af Vaumarkleden og Jansen.

alt faw bonn i Odenblyer, nu mig og bled med al-en, faw næsten da fannu faw Dønnen to, en laen sig Syam-gne

kal-en Og nu. Suisen Uenue gaa foiden Sand for Nander.

2. 157.

No 29 Allegretto *Manil's første Wif*
Og surgaam vand gaa Niben gavn - Klettet det nu min-dete den dansen de Nidmann fro og glade. For

mit konger sin Uen ga. Paa furlig og faw und den de dansen troadder.

No 30 Allegretto

Ung. Altvater

En Konges Mandtids saa Hol - en, en Ende buer Gjætt og Gind; - en funder under den Lind saa grøn at

saa li - ont kind. Uo: Loftet der se - rum stolt af - li - un.

No 31 Moderato

+ Digtet af Quast.

Graun bar Gildet fra Gæd, Digtet færingd' Densel und Quast, Om - man saa færingd' maude. Og Graun bar Gildet fra Gæ - den.

Gisil af en lille Lytta til, og førn saa min Gang, alt om en nigr Kongen vil jeg gieldt dem Gang. -

No 32 Allegretto

+ Sögan og Vinnur.

U- i- en dyb- da- en, for Nordan i- den On- den
 um- rigg- st- lo du- no- a- l- t i- den- for- en- frön; den- na- er- var- mi- el- nub- la- en, den- an- den- frid- for- Önn; det

man- en- al- len- ein- lig- ta- for- Na- gr- u- k- i- den- for- det- var- en- all- er- in- lig- ta- for- Na- gr- u- k- i- den- for.

No 33 Moderato + den tun Gunnar.

Eng- fa- en- at- Öls- löm- frid- len- den, for- en- tin- Gun- nar- var. den- all- er- yng- sta-

Gun- nar, for- en- i- den- Öls- löm- frid- len- den, for- en- tin- Gun- nar- var. den- all- er- yng- sta-

No 34 Andantino

Harid og den Høime Galand.

Handwritten musical score for No 34, Andantino. It features a vocal line with lyrics in Danish: "Hande gav var saa lidet en Aning, for Lyntz Kong Nilau for sin Dug. Vælden og Højen om I vil ha- mig følger". Below the vocal line are two piano accompaniment staves. The key signature has three flats (B-flat, E-flat, A-flat) and the time signature is 3/8.

No 35 Moderato

+ Gunn Nilau

Handwritten musical score for No 35, Moderato. It features a vocal line with lyrics: "Det var balle Gunn Ni-la-ut, for med sig under On. = en engt en Eng, og Engen man alt her. Almer. Lestad gav stoltu Gledvildeiler, for var saa roen en Møn." Below the vocal line are two piano accompaniment staves. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 4/4.

No 36 Moderato

1. G. (1850-1870) Hviden Lyngving

Handwritten musical score for No 36, Moderato. It features a vocal line with lyrics: "Den var ungang en Hviden, en Hviden Døn, for". Below the vocal line are two piano accompaniment staves. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 2/4.

Handwritten musical score for No 36, Moderato. It features a vocal line with lyrics: "gjorde til sin fader saa ogd-ung en Døn, om Onlen og forlen, om Onlen og forlen, at nien under On, og fest sig en Møn." Below the vocal line are two piano accompaniment staves. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 2/4.

No 37 Moderato

+ Hvidens Begynder (B.)

Den værdige Gang en Hviden, en Hvid Dand' Ode, 6 fan gorden til sin fæder fæd og-ung en Ede om Orlov og for-

len, en Orlov og fork len at inden inden Or, og fæst sig en Møn.

172. 1730-1750

No 38 Andantino.

+ Givens og Begynder Hviden (B.)

Om alle en vilje Gange mann af gule, om alle vilje Manden man Mien, langt fællent fæe faan jag at fællent fællent fæe

man allerbjærnst min

No 41 Andantino

+ Meimann's fery.

Al - mundus Okubur mild og blis, fön ant fann mi en - det mi gniß glær Aarþús Eit.

man ok allri nu heafy gættur gla - ða!

No 42 Moderato

þann fílda þoufni: No.

þann þann nu þoufni: sat to Land, þau þan - þan þaut ið: Non - þan! þat þann þann þat, þoufni
 þann þan - þat þi nu en - þoufni þann, og þan ungt þann - þann þann þann þann!

þann þann þann - þann þann þann

No 43 Moderato

- Hymnsang om en fællig trø Konger.

Que æfter, god æfter! baad, Mand - og Qvind, = Guds - boudn med al sand Guds - go - find. -

No 44 Allegro non troppo

Halkmaad

den stod den Øydelure aa make et Haad, tvingluti, tvingluti,

Læstæ - di - eni. Guds - dan en Møllensant Vættan þu faer, foetan A - en lurt, Vaadmands Guds! Þu ert minni. Dú

tvingluti, tvingluti, læstæ - di - eni! Þu þor - manni, þu þu minni, þu þu minni.

No 45 Andantino.

Blottet : Qstuvig.

Den ligger et Blot i Qstuvig, det skønneste man kan finde der; med Sølv og Guld og med Marmorsten det

guld - knæ u - der og in - der

No 46 Andante con moto.

+ Fugtet Løfte

Det fandt sig, Fugtet den Gileads Mand, en Galt ides mand til at søm, den Tid gav sig ud, da gjorde han Gud et
 Han søgte sig ud af sit Fædrenes Land, en Rang imod Ammon at søm; den Tid gav sig ud, da gjorde han Gud et

Løfte, som vi var at løm.

En Hö-nann milda Själ-er gaar fäa långt: strummen Län-er, fäa stäl in bort det Böngrämn, den Jönfän på Klän

Anna.

No 48 Allegretto + Strofa

Min fader vil mig gifte i dan, og ingen Sün fän jag fän, min faders hjör til Kjörgegn og Kjörer mig en Sün af mig, med sin-er min-er wifkär.

Moderato Anti Strofa

" Og Lik en i bän Sün-er af mig? Ju, jo gjoerer jag fän! fän, fän, fän gjoerer jag fän! twalla!

No 49 Allegretto

Dampning.

Dampning Lynde i Hon-grub Gaard, hvalla - lu! falla - mal - la la! fan lokko blaugur nat - tur dan

na - in maari, þu eg - dan og þau Has - det.

No 50 Poco Allegretto

Gunn Lann og Gunn Jon.

Gunn Radur fan komur fra Einu og þjannu þu ma mal bow. Einar blifstun þu gaur þu ladar i gnu, ad þingrau þou. þ

binder og þren af Guld og þal - ga Gunn Jon.

